

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 24
BARCELONA, 3 DE MAIG DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

El reporter deportivo a pesar de ser un tonto no tiene nada de vivo

NOTA:

Si quieres ser feliz como me dicea,
no analices, repórter, no analices.

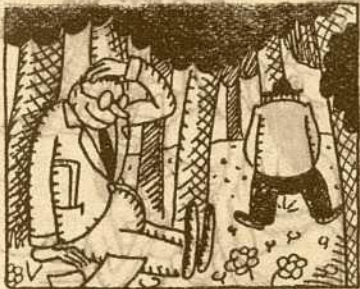
A escribir no para en barras
escudado impunemente
detrás de sus antiparras.

Para hablar algo de esport,
necesita ver los barcos
anclados allá en el port.

Cuando está cerca del mar
se llena la estilográfica
con tinta de calamar.

O bien en la selva obscura
escuchando el surtidor
escondido en la espesura.

Escribe tantas sandeces,
que sus pobres lectores
leyendo se quedan peces.

Llama a todos por su nombre
y esto proporciona pisto
al adulto y precoz hombre.

No sabe nada de nada
y es para él el futbol
una alegre scherzade.

Un día en havent dinado
siente unas ansias atroces
de verse homenajeado.

El XUT para el homenaje
mandará el redactor Dova
todo yestido de paje.

EL "XUT!" A PARIS

Una crònica parisenca d'en Quirova, o l'esverament d'en «Paquito» Madrid

En «Paco» Madrid és un bon xicot que, així com en Cabot té la mania del maquiavelisme i en Zamora la de la popularitat, ell té la mania dels viatges. Quan volta per la Rambla no passa dia que no esveri als seus amics amb una notícia com aquesta:

—Demà me'n vaig al Marroc. M'ha citat el Raisuni.

O bé aquesta altra:

—Surto el divendres cap a Rússia. Si voleu quelcom per en Lenin, demaneu.

Ja ha anunciat el seu viatge al Congo, a l'Alt Orinoc, al Turkestan, a Terra Santa i fins a la Terra de Baffin, als límits del mar de Gel. Però el noi no sortia de les Rambles.

Un dia en Trabal va tenir una pensada. Va organitzar un complot semblant al que es va empecar per a treure de la presidència de la Federació Atlètica a l'atlètic Garcia Alsina, i posant-se d'acord amb un nombre respectable de plomífers, varen decidir que, o se n'anava a París, o tots els diaris a la una donarien la nova del seu viatge i li farien fer el ridícol més espantós.

I en Madrid, per fi!, se'n va anar a París. Però potser han fet un xic massa.

En Madrid és un provinciano. Ell ho assegura formalment, i quan ell ho diu deu tenir raó. Les seves cròniques són la forma literària del seu astorament davant la immensitat parisenca. Visita un dia les oficines de la Vuitena Olimpíada a París, i diu coses com aquesta:

«Por mi parte, confieso que me he dado cuenta que en París soy tan provinciano como puede serlo un campesino de entraña puigcerdana...»

Tracta de l'extensió del deport a França i diu:

«Yo acabo de ver el que los estudiantes construyen en las afueras de París y es un terreno

magnífico, como ninguno de España.»

O bé això, el dia que va anar a veure el partit França-Anglaterra:

«Yo no me había acordado de ir a la F. F. F. a buscar mi carnet de prensa. Pero llegué al Stade, me entrevisté con un controlleur y el presidente del «Sindicat de la Presse Sportive et Touristique», Mr. Frantz Reichel.

«Es muy posible—me ha sucedido a mí—que en Barcelona—el portero me hubiera dicho:— ¡Uy! tenemos mucho trabajo. Vuelva después. No es posible...»

«En Colombes, no. En Colombes, en cuanto vieron mi condición de periodista avisaron inmediatamente a Mr. Frantz Reichel—todo un presidente y todo un caballero—que como perio-

dista extranjero me ofreció el mejor sitio.»

Davant d'aquest afrancesament agut del nostre company, vàrem inquirir en Quirova en una tercera del correu a França, i ens ha enviat la següent interviu amb en Madrid per radio:

«París, 25 abril, 3 matinala».

He visitat a Mr. Madrid, que viu en una casa de dispenses del quatrième arrondissement.

—Hola, noi! —li he dit al veure'l.

—Oh! Mon cher! Ou là, là, quel plaisir de vous voir!

—Bé; deixa't de bromes. Fa quinze anys que vaig aprovar el francès a l'Institut i tres que vaig renyir amb la Lulú del «Palace», i, la veritat, se'm travessa el francès. Si sabessis el que he patit per demanar a la fonda un edredón en francès!

—Edredón? —va fer ell.

—Edredón—vaig afirmar jo.

—Doncs, noi, jo tampoc sé com se diu!

—Ja m'ho pensava. Però no és aquest el motiu de venir-te a

QUAN EN ZAMORA ARRIBI A ÉSSER PORTER DEL CEL

—I de què vàreu morir?

—D'una panadera, arbitrànt un partit entre el «Barça» i el «Real».

—Qui va guanyar el partit?

—El «Barça».

—Així, ja esteu guellant cap a les calderes d'en Pere Boter, mal àrbitre!

veure. Sóc, com saps, redactor del XUT!, que avui per avui és sens dubte el rotatiu de més circulació de Barcelona en qüestió d'esports, i veient les coses que deies en el nostre jovencell col·lega *La Jornada Deportiva*, vàrem pensar que seria interessant entrevuejar-te. I aquí estic.

—Entrevuejar-me! Que m'agraden les entrevistes! Si jo pogués m'intervuejaria tots els dies jo mateix. Però no em vega. Tu saps la feina que dona el veure París?

I al dir això els seus ulls es perden en la *inmensidad* (!) del sostre.

—I t'agrada París?

—*Un rato largo*. Quina Plaça de la Concòrdia! *Epatante, mon cher!* I el *Bois de Boulogne*! No has estat al *Bois*?

—No; encara no.

—I a les Tulleries? No has estat a les Tulleries? I què me'n dius de l'Arc de Triomf?

—Ah, sí! Que està prop del *Parque*. Això sí que ho conec. Molt bonic, molt vermellet, molt...

—No, home; Quirova, delirés. El d'aquí... Aquest que dius és... d'allà.

—No; aquest no l'he vist—li he contestat, avergonyit de la planxa.

—I els francesos? Aquella finor amb què et buiden un ull i et diuen *pardon*?

—...!

—I les franceses? Ah, Quirova! Això són franceses, i no allò d'allà! Són tan dolces les d'aquí i tan encisadores... Veuràs—en Madrid pren un posat confidencial i diu:—En tinc una de petita, rossa, molsudeta. Una preciositat. Em té el cor robat; si veus als de l'Editorial Millà, els pots dir que no torno. Em quedo. Ella és la que m'inspirà!...

—Les cròniques també?

—Les cròniques, me les dicta...

—Ara t'escolto! Es a dir...?

—Sí, home; és el preu de la seva estimació. Faig propaganda francesa per l'amor d'una dona. Que et creus què sóc tan pagès com jo dic?...

—Com diu ella...

—Això, sí, perquè ella és l'autora. Jo només firmo i rubrico.

—Adéu, noi, i creu que em treus un pes de sobre!

—Adieu, adieu! *Au revoir*, que deia Voltaire.

—*Au revoir*!

QUIROVA.

Talla que tallaràs...

El que passa a Madrid, segons *Vida Deportiva*:

«*Muy emocionante es el último salto entre Ruiz y Fabregat.*»

Devia ésser el salto de la regalèssia.

Idem, ídem, de la mateixa *Vida*:

«*Se esperaba un buen combate, pero sin duda al verse en el puesto de los «grandes» les dió la idea de dedicarse al estudio de sus formas y así se pasaron los ocho rounds.*»

Sicalfptics!...

El que passa a Aranjuez segons *Vida*:

«*Con mejor tiempo que el que hizo en Madrid (pues allí fué espléndido)...*»

Millor que *espléndido*?... Deu ésser *bestial*!

El que passa a Gijon segons *Vida*:

«*El tiempo, magnífico. El arbitro, señor Murguía, todo lo*

contrario que el tiempo: malísimo.»

Tot el contrari de *magnífico* no serà mai *malísimo*. Ara, que tot això és innegablement *malísimo*.

I així anem vivint i així anem tirant.

El corresponsal a Prat del Llobregat de *Vida Deportiva* diu en nou ratlles els següents *tantos*:

«*Se marcaron dos tantos*», «*se marcaron otros tres tantos*», «*otro tanto entra*» i «*su único tanto*».

S'ha enredat amb *tanto tanto* el corresponsal del Prat, que amb tants *tantos* un mal *tantal* ben escriure ha donat [to el corresponsal que *Vida* té al Prat del Llobregat.

De XUT!:

En una caricatura hi havia una llegenda que deia «*Sporting de Jigon*» i a sota «*Sant Jordi disposat a no fer quedar malament la llegenda*».

No hi ha dubte que amb un *Jigon* tan ros Sant Jordi potser quedés bé amb la llegenda, però la llegenda ens ha fet quedar a nosaltres molt malarient.

La Jornada Deportiva, per boca de ganso, o pluma de ganso, si els va millor. El ganso és en Bòrgia:

«*...pero ello no fué obstáculo para que a pesar de esta característica tuviesen lugar las más bellas jugadas de conjunto, que se sucedieron en todo el encuentro, que desgraciadamente fueron las únicas.*»

Es a dir, que se *sucedieron en todo el encuentro* i que *fueron las únicas*?

Un peix que no ens ho expliqués això, jove lluit!

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35—Teléf. 5031 A.

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL

COMO Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos

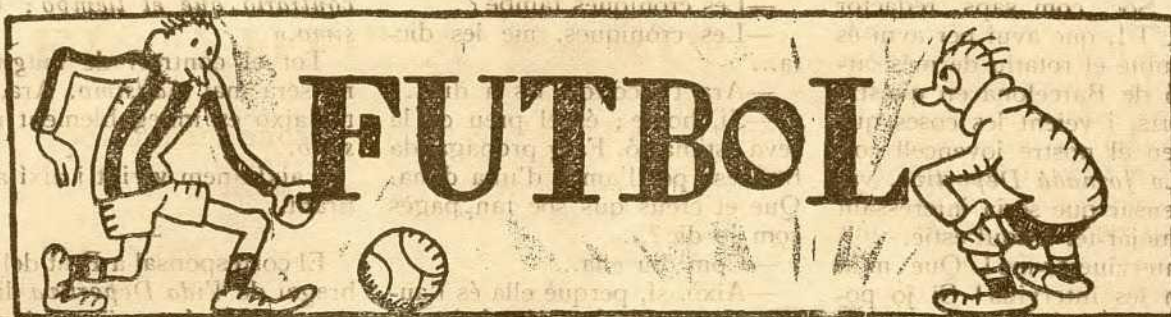
60 cénts.

COMO

SE

JUEGA

60 cénts.

Europa - Sporting de Gijón

VOLTANT PER GIJON

Allò que deien molts, que Gijón és un poble ensopit i que no té res que cridi l'atenció dels forasters, és una bola. Gijón té palmeres, cafès, cases de quatre pisos, tramvies de mules i «waters».

EL CAMP

El camp és d'herba. Hi ha equips que l'herba els és indispensable, com als conills. Això no vol dir que siguin vegetarians, no; és que, llevat de la carn de contrincant, no en païxen cap més.

ELS D'ALLA

Els naturals del país—no diem indígenes per a que no donin un sentit equivocacat a la paraula—anaven abillats com el dia de dijous sant. Les senyores, amb mantellina, i els homes, amb barret de mitja copa, estaven en caràcter i completaven l'aspecte fúnebre de l'acte. Semblaven els funerals de l'«Sporting».

Els de l'«Europa» sortiren al camp una mica afectats. L'encontre s'ho portava. Es com aquell que va a donar un llonguet a l'elefant i el tanquen dins de la gàbia. Als cinc minuts

aquell home no veu més que trompes.

EL PARTIT

Els de l'«Europa» als cinc minuts no veien més que trompes... i alguna trompada.

Un servidor, d'ençà que li varen premsar el cap amb la premsa del martiri, és tot un altre. I quan li encarreguen una missió d'alta transcendència com ho és la de representar el XUT! a Gijón, no repara en binocles per a que la cosa sigui un model de detalls. A un servidor no se n'hi va escapar ni una.

El refli, el senyor Murguía, ho féu tan malament com va saber. Els d'allí el tenien coaccionat, i encara el públic no cridava una mica, tenia de córrer a canviar-se els calçotets.

Dels nostres, en Julià, en Pellicer i en Pelaó varen ésser els millors.

En Bordoy també estigué segur, encara que poques foren les ocasions en què pogué ficar-hi la cullerada.

En Meana, a l'acabar el partit, sofí un fort atac de nervis. Fan córrer que no tornarà a jugar. Ell mateix; a nosaltres ens és incombustible.

EL RESULTAT

Magret. Va ésser magret perquè els nostres es varen deixar imposar per la llegenda d'home de sac que porta en Meana.

Si l'«Europa» no s'hagués sentit menor d'edat davant d'aquells menja-criatures, en lloc de 2 a 1 haurien vençut més rodament.

...Però com que amb aquest score ja estem satisfets, no volem embolicar-nos.

ABANS DE LA FINAL

En Matas.—Nois, és qüestió de fer-ho bé, que només ens falten un parell de coces per a passar a la posteritat.

EL RETORN

A l'ésser a l'estació de Gijón per a pujar al tren que devia portar els meus ossets a Barcelona, vaig sentir que em cridaven.

—Dova! Dova! On va tan de pressa?

Eren els de l'«Europa».

Tots feien cara d'estar satisfets. Veient-los em venien ganes d'agafar la ploma i engegar-me:

«En sus rostros puros llevaban grabada la imagen del triunfo. El tesón, la fe, la esperanza y la caridad habían triunfado una vez más. ¿Llegarían a campeones? ¿Podrían resistir el empuje huracanado de las huestes atléticas? ¡Oh! ¿Quién pudiera preverlo! ¡Fatalidad, cierra los ojos y deja que la aurora tiña con sus tintes rosados el galardón que se merecen y descienda a ellos como bálsamo de rocío! ¡Ensueño florido de un «score» de plata!»

Com que sóc un home de seny i pare de família, vaig dir a la fantasia que toqués el dos i vaig aprofitar l'avinentesa de tenir en Matas a prop.

A l'interrogar-lo em va contestar lo següent:

—Estic satisfet dels meus jugadors. (En Matas sempre està content dels seus jugadors.) Han fent el màxim esforç. Ha guanyat el més fort i el millor equip. Estic satisfet.

Pocs rotatius podran honorar-se amb una conversa tan interessant.

L'ARRIBADA

A l'arribar el tren a Barcelona l'estació era plena a vessar. Les autoritats, l'Orfeo Gracienc, les admiradores d'en Julià i una pila d'aficionats.

Les autoritats em prengueren a mi per l'ambaixador de Gijón segurament, puix el marquès d'Alella se'm llençà als braços cridant:

—Bravo, Dova! Ja ha resuscitat! L'Ajuntament en pes el saluda!

Després, quan arribarem a cà la Vila, em feren ofrena d'una copa.

Per aquest motiu l'amo m'ha dit que avui feia cara de portar una copa de més.

Dova

tot el que se li posa al davant, convençut de què «El Caballero Audaz», al seu costat, és un *caballero pusilánime*.

L'amo fa números, sumes, restes i multiplicacions, i ha trobat per fi un resultat satisfactori. Per cada ral li quedaran trenta cinc cèntims.

En Kamelo, el nostre dibuixant, que porta l'americana fregida per sortir-se de la vulgaritat, i a cada cinc minuts li creix la cabellera mig pam, està fent una historieta a base d'uns rodolins d'en Dova, que el que no rigui és que ens té rancúnia, o bé riu ventrílocament.

L'altre, l'incògnit, està fent una plana amb la caricatura de tota la colla, i és capaç de trobarlos-hi una retirada.

En Quicof Plongeon salta de content i engega cada quartel·la com un mapa, que no podem endevinar de què parlarà, però amb seguretat serà sucós.

I el paper? No ho hem fet amb paper de fil perquè és massa tendre, però hem trobat un paper esplèndid. Ho fem amb paper «Sanix».

Fins la setmana entrant.

EL COS DE REDACCIÓ I DEL DELICTE

L'«Europa» fent menjar l'herba del camp de Gijón a l'«Sporting»

Un banquet transcendental.

Cent vuitanta individus de l'«Español», més conegut per «La Manigua Deportiva», es van trobar l'altre dia al restoran «Pàtria» per a assistir a l'àpat que, segons la invitació, es donava en honor i holocauste del pontífex «Grullo» (Avilés).

Per a demostració de com va anar la cosa, reproduïm—i vostres perdonin—l'himne (!), que es canta amb música del «¡Quiero morir! ¡¡No!! Señores, venga alegría...», etc.

La lletra és pitjor que la del cuplet, com veuran, encara que sembli estrany.

El número de la setmana entrant.

L'Enciclopèdia Seguí, la de l'Espasa, *Las maravillas del mundo y del hombre* i *La historia de la guerra europea*, al costat del número que presentarà el XUT! la setmana que ve, seran senzills folletins d'aventures.

En Dova escriu a peu dret, amb un feix de paper al davant, que si vol omplir-lo necessita un safaretx de tinta.

En Quirova rumia la mostra i sovint es fica el dit al nas, extreient-ne idees que resten enganxades per les taules i dessota el seient de les cadires.

«La Bruixa del Metro» interviueja al sereno, al vigilant i a

AL GRULLO

Ai, Grullot! Perquè anys has posat, perquè t'han robat el cor i a un club guardes el tresor, estàs molt encaparrat.

Ai, ai, ai, ai!

Que solets ens has deixat.

Ai, Grullot! No ens posis tristots, pensa que encara ets castís i cap podem ser feliç doncs sens tu estem molt solots.

Ai, ai, ai, ai!

Que ens faràs tornar bojots.

Sols sense en Grullo, el Sumo, i sols sense en Grullo què vols que fem sino dir-te? Burrurus!... Volem morir!

No!!!

Vinga caçalla, ginebra, rom, whisky and soda, que'ns torrarem.

Després del xampany es varen fer 180!!! discursos, un cada un. El de l'homenatjat, que, posat a discursejar, és una tabarra, va durar al cronòmetre hora i

mitja. Però el que va batre el record de dir poca-soltes una darrera l'altra, va ésser en Barnés, el cèlebre coautor de «Murcia Deportiva», que, sense parar, va enraonar tres hores de carrera.

El banquet, que havia començat dijous el vespre, va finir el dimarts següent a les sis de la matinada.

Hi ha dos morts (la Retòrica i la Gramàtica) i un grapat de ferits.

Lamentem sincerament el sucès.

B' hora del correu

L'home.—Ni que sigui dona, borranço! És molt dolent.

Armand.—Va un «xut»; lo demés va al pot.

Xano-xano.—No. Antes la muerte fría.

Hortícola.—Que vol dir pagès. Doncs res, jove pagès, res. És molt dolent.

Mònica.—Rambla de Santa? No fa per casa.

Reporter.—I ca! Aquí no paguem. Aquí cobrem.

Montería.—¡Hay que ver! ¡Hay que ver!

A DURO L'ENTRADA

—I què li sembla? Guanyarem?

—Perdrem...

—Home!

—...perdrem un duro per barba!...

FUTBOL

Grans partits internacionals

DIES 5 i 6 DE MAIG

S. C. Moravia (txec)

CONTRA

F. C. Barcelona

Es despatxen localitats al domicili social del F. C. BARCELONA. Fortuny, 1, i al «Centre de Localitats», de la Plaça de Catalunya.

CAMP DE LES CORTS

A un quart de cinc de la tarda

EL CAMPIONAT D'HOCKEY

«POLIFEROS» I «POMPEYANOS»

UN DEPORT «BIEN». — EL MAL GENI D'EN PADY. — EN SARRO ES UNA FERA.
— «UN PUBLICO DISTINGUIDO Y NUMEROSO»... — UN GOL EN «OFF-SIDE».
— UNA PARADA EXTRAORDINARIA — ELS DEL «POLO», TAN FRESQUETS...

Diumenge passat, al nou camp del «Barça», es va representar aquest drama de campionat d'hockey, amb *todo el aparato que su interesante argumento requiere*.

L'hockey, avui per avui, és patrimoni de «niños bien» i dins dels seus equips s'hi compten preciositats del calibre del nou campió Lobo, l'home més bonic de Barcelona i Sarrià. En canvi juga en Pady, *née Patricio* de Sarrústegui, que a cada partit esgota tot el seu vastíssim repertori de frases groixudes i gestos encara més groixuts. Solament la clenxa permaneceix *incólume*. La clenxa d'en Pady és una clenxa conscient i més permanent que el servei de las Cases de Socorsos. Misteris del tocador, que diem els clàssics.

En Sarró és un jove petit, moreno, que vestit de persona fins sembla bon noi i tot, però encara no es posa la camisa negra i verda del «Pompeya» i agafa l'«estick», se li giren els ulls i té un posat de criminal en formació, que imposa.

L'Herberg és un alemany de tan bona fe, que quan un dels del seu equip està en «off-side»

ell mateix es cuida d'avisar l'àrbitre.

Ja coneixen a alguns dels d'aquest equip, oi? Doncs anem pel partit.

En Sarró, que és defensa, el varen posar de davanter, i es va veure l'alegria dels «polistes» al veure que el podrien matar d'una vegada. Però no el varen matar.

Acostumats als seus camps, i molts d'ells a jugar al tennis, el camp del «Barça» el varen trobar gran, i estaven més desorientats que la Directiva del mateix «Barça».

Abans anaven a veure els partits d'hockey deu o dotze ànimes de Déu, que no sabien ben bé què era això de penalty-córner i penalty-gol i que de l'«estick» en deien «la tranca»; però la cosa s'arreglà, i l'altre dia hi va anar un respectable nombre de persones—el 90 per 100 «bien»—que van omplir la tribuna i les llotges. Això va acabar d'atabalar als jugadors, que mai se n'havien vist de més fresques.

El «Polo» va fer un gol. Males llengües «pompeyanes» diuen que va ésser «off-side». La qüestió és que va ésser gol i que

ni el «sursum» els el treu de sobre.

En canvi, el «Pompeya» va tirar a gol, i el porter «polífero» aixecà l'«stick» així com cent metres sobre el nivell del mar, i amb un posat de caçar papallones deturà la pilota. L'aixecar l'«stick» més alt que el coll és, jugant a hockey, un pecat mortal. Això ho sap fins l'Ossorio, que és el més dolent de tots els «hockeymen» de Barcelona, però no ho sap en Romeu, que és el que feia d'àrbitre. Els «pompeians» han protestat. Nosaltres no protestem. Pensin que si arriben a guanyar els de «Pompeya», en Pady surt, com sempre que perd, disparat amb l'auto i decidit a carregar-se deu o dotze pacífics transeünts...; i, francament, la vida d'un home val més que un campionat.

Lo millor del partit varen ésser les parades de l'Isamat—el Zamora de l'hockey, — porter «pompeyano».

Quines parades hauria fet aquest xicot si li arriben a xutar a gol!!!...

Aquesta intuïció del nostre reporter dóna idea del que som i valem en aquesta casa.

XUTS

tota l'alegre imparcialitat de què és capaç:

—Ja en tenim un!

En Bribian és un xicot que juga a hockey al «Pompeia» i que de vegades fa d'àrbitre. Aleshores és d'una imparcialitat emocionant. L'altre dia feia de jutge imparcial i sever i els del «Pompeia» varen fer el primer gol.

En Bribian toca i tombant-se de cara als seus els crida amb

Els de l'«Español» no veuen més que enemics a tot arreu. Aquella confiança de l'any passat que els va portar al cas Zamora i al cas Spencer, s'ha canviat per una prevenció exagerada, i avui dia no volen dir ni piu del que serà el futur equip. Sabem que està ja finit, cosit i guardat, tan ben guardat, que s'ho saben solament dos o tres,

i dormen sols perquè, si somnien alt, no se n'enteri ningú. La por guarda la vinya.

Tenim la satisfacció de participar-los-hi que la mort del nostre estimat amic Dova va ésser una paveria d'ell per a cridar l'atenció.

Ni ha mort en Dova *ni Cristo que lo fundó*. Continua tan cínic com sempre, fet un veritable reporter de la grimègia deportiva.

—
Aire Libre, amb la ingenuï-

tat de la poca edat, es dona un llustre *magno* perquè varen venir en vint-i-quatre hores de Gijón a Barcelona. De pas clava un *rentoy* als de l'Editorial Millà que els deixa blaus.

Els posa nous d'estruços per amunt i d'estruços per avall; no hi ha per on agalar-los.

Ara, que no n'hi ha per tant, perquè els descobríssim un pastell fotogràfico-camelístic.

A pesar de lo dit per l'òrgan del nostre professor en tècnica deportiva, a la par que amable *joven si que rotativo doncel*, Pepito Torrents, de què en Zabala no jugaria a l'«Español», sabem que en Zabala jugarà amb els *reales*.

Ens hi juguem un lluç.

El senyor La Riva està amoïnàt. Ell va llogar a en Zamora en les condicions que tots sabem. Però ara resulta que les multes pugen quatre vegades el sou que en La Riva passa al gran porter. Dintre de poc veurem a en La Riva reduint despeses, sense afaitar i fumant paquetilles de ral, amb tal de pogueu conservar a prop seu al «fenòmeno».

Fa una pila de temps que no sentim parlar d'en Gamper.

Pobre Gamper! Diu que encara no se sap avenir de les proeses de l'«Europa».

En la seva penya d'incondicionals s'exclamava així l'altre dia:

—No ho entenc. Uns xicots que acaben de sortir del rovell de l'ou, ens falten el respecte guanyant-nos, i són capaços d'arribar a campions d'Espanya. És horrible!

Si ens vol creure, que no s'hi *enfundi*, que faci venir equips estrangers de quarta categoria i segueixi campió del camp de Les Corts.

En Murgia és de lo més fresc que corre. Va suspendre uns moments el partit «Europa»-«Sporting» perquè no estava disposat a seguir, si no li enviaven la guàrdia civil per a conservar l'ordre.

...I després, quan l'interroguen, diu que està encantat del públic i dels jugadors... i de la vida.

Tot això és que estava una miqueta nerviós. El pànic, saben?

La final del campionat d'Espanya es celebrarà al camp del «Barça» i l'entrada valdrà un duro.

Vàrem protestar, i l'Hormae-

chea, Herèdia, etc., respongueren:

—Home! Si no en tenim ni pels viatges!

Per lo vist, és un xarampió això de fundar penyes. Ara s'ha fundat «La penya de l'escombra», amb el sol fi de demanar que es depurin totes les responsabilitats (aquí també!) per lo tràgic que per un club resultà el partit de Girona.

A en Gamper li varen enviar per correu una fulla-manifest, i diuen que va exclamar:

—Me'n faig soci!

Una de nova.

Els de l'«Español» fan córrer que un dia d'aquests, en un comerç del carrer de Pelai, exposaran la maqueta del nou camp.

I el nou camp, on el podrem veure?

El senyor Lakatos, el nom del qual ha sigut tan mentat aquests últims temps canviarà de club si el «Martínez» surt campió.

I doncs? Com ho faran aquells que, confiant en la seva paraula, ja el tenien inclòs a l'equip de l'any vinent?

IMPRESSA COSTA. CARRER MONTAÑA 46. BARCELONA

XUT!

el primer setmanari esportiu de Barcelona, Sarrià i «pueblos agregados», publicarà la setmana que ve, amb inequívocs caràcters d'

EXTRAORDINARI

un número espeterrant, amb més paper que *La Vanguardia*, més prosa que *El Quijote* i més ninots que *La Esfera*.

Es tractaran amb la extensió que mereixen totes les incidències del partit final del Campionat d'Espanya, amb ressenyes dels nostres actius i maquiavèlics redactors enviats especials de XUT! a la carretera de Sarrià per assolir aquest triomf periodístic, senyors Dova, Quirova, Quicoff, Plongeon i La Bruixa del Metro, i fotografies d'En Kamelo.

Dijous XUT! portarà la ressenya del partit que's farà diumenge. El *No va més* del periodisme!

Caricatures dels nois de l'«Europa» amb rodolins al·legòrics i suggestius.

Nou Himne dels Campions d'Espanya, amb música de l'*Hay que ver...*

Tot plegat, i molt més, valdrà sols UN RAL! La misèria de VINT-I-CINC CÈNTIMS

El compraran fins les llevadores

Si badeu no hi sereu a temps

Art! Elegància! Perspicàcia! i avaluatament humorístic!